

Báthori Csaba

Elégia

Nem jó lehűlni, habozó szoborként
állni fagyban-esőben, melegedni
hegyes napsugarak alatt, napokból
napokba szökni, vagy az eleven lényt
mímelni közbámészkodók hadában,
miközben a képzelet kínja áttol
a tájon, hol számolod, ennyi s ennyi
esett hajszál hava borítja vállam.

Nem jó meghalni, mielőtt valóban
meghaltál volna. Még be sem köszöntött
a tavasz, meghosszabbításra vártak
a vonalak, túlról még szerteszórtan
se suttog az idegenség, ki sem telt
fele életed, múlásod az ördög
se kapiskálja még, s itt lenn a társak
sem sejtik szavaidban a decembert.

Teher és gyönyörűség kitalálni,
mi a fontos a kis könnyebbedések
korában. Legyek könnyű önmagamnak
és könnyű mindenki másnak, akárki
vesz kezébe. Eltérsz saját szívedtől,
hogy hangtalan szűkölhess a sötét, vak
veremben, felkapaszkodhatsz a szélnek
hátára, mely éghez vág, s újra széttör.

Ember voltam én is, súgja a porszem.
Alulról szívesen szerettem volna
fényleni, vagy amit isten sugallott,
legalább kínban kiötlenni itt lenn.
Szellem vagyok én is, súgja a minden.

Báthori Csaba
(1956, Mohács) költő, mű-
fordító, irodalomtörténész,
Budapesten él,
József Attila-díjas